

Ki a napfényre!

2019 június 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Bevallom, tartok én attól a jövő? júniusi századik évfordulótól.

Azért tartok, mert valószínűleg elsikkad majd a lényeg.

Lopakodik, lassan lopakodik, és hamarosan megérkezik.

Talán el sem hittük, de idén már kilencvenkilenc esztendeje, hogy Trianonban aláírták a békediktátumot. Küszöbön a százéves évforduló, jövőre gyászba borul az ország, sötétségbe burkolózik a magyarok lakta Kárpát-medence.

Bevallom, tartok én attól a jövő? júniusi századik évfordulótól. Azért tartok, mert valószínűleg elsikkad majd a lényeg. Ami ennyi idő elteltével már nem az, hogy feldarabolták és lényegében kivéreztek a Magyar Királyságot, ezt a patinás, ezeréves államot, hanem az, hogy minden nagyhatalmi és birodalmi mesterkedés ellenére ma is élnek magyarok a Duna, Tisza táján. És nemcsak hogy itt élünk, de erősebbek vagyunk, mint bármikor 1920 óta. Miközben az antant, a hitleri Németország, a Szovjetunió, de akár Jugoszlávia, Csehszlovákia már csak a történelem lapjairól tekint ránk, mi határon innen és túl – vagyunk. Megmaradtunk.

A veszteség keserű számbavétele mellett ezt a tényt, az életben maradásunkat ünnepelehetnénk tehát az idén, a kilencvenkilencedik évfordulón és majd jövőre a századikon is. De tartok tőle, hogy nem leszünk rá képesek. Egyszerűen azért, mert amennyire jók vagyunk a túlélésben, az alkalmazkodásban, a megmaradásban, olyan nehezen válunk meg a múltunktól. Magyar erények és magyar fogyatékoságok – régi a nóta.

A legkiválóbb magyar egy kollektív sebszaggatással kezd – vallotta *Németh László*, és valóban, gondoljunk csak *Berzsenyre*, *Kölcseyre*, *Vörösmartyra*, folytathatnánk a sort, a marcangoló, kínzó kétely, a bűnök lajstromozása a magyar irodalom legszembetűnőbb sajátossága. És persze a magyar képzőművészeté, zenéé, minden művészeté ágé, amelyet az alkotó magyar szívvel és ésszel művel. Amennyire vonzó azonban esztétikailag a folyamatos nemzeti veszteség érzetének kifejezése, annyira ártalmas létező modellként a valóságban.

Ez tehát a diagnózis: keserves évszázadok után kisiklott önértékelés, hozott, keleti anyagból táplálkozó gyors kifulladás, kóros önbizalomhiány, különféle események felnagyítása, feldolgozatlansága.

A nemzet életében – csakúgy mint az egyénnél – a gyógyulás a felismeréssel kezdődik. Ha pontosan tudom, mi a bajom, ha észleltem és azonosítottam a kórt, könnyebb kilábalnom belőle. A mi nemzeti terápiánk lényegében ugyanaz, mint amit a pszichiáterek javasolnak pácienseiknek: lezárás és továbblépés. A múlt megváltoztathatatlan, és bár igaz, hogy tanulságokat lehet belőle meríteni, túlságosan mégsem mártózkodhatunk meg benne, mert végleg magához ránt. A belénk vert dogma, miszerint a múlt megértése nélkül nincs jövő, tehát nem egészen pontos. Valójában a múlt csak módszertani kérdésekben iránymutató, a jelen ügyeire szigorúan jelen idejű, saját válaszokat kell adnunk.

A gondolkodó ember tehát szemrevételezi a múltat, és csakis annyit merít belőle, amennyi a jelen és a jövő harcaihoz, küzdelmeihez fontos. Vagy hozzáköti magát a múlthoz, de akkor megbénul a cselekvési képessége, és azok, akik jobb válaszokat adnak a jelen kihívásaira, felülkerekednek.

Tehát lezárás és továbblépés: ezt szokták javasolni a pszichiáterek, és igazuk van. Az elmulasztott lehetőségektől, sérelmekről, egyszerűen a múltbéli eseményektől, amelyek a leggyakrabban emésztik az embert, szükségszerűen véglegesen búcsút vennünk, mert akadályozzák a továbblépést. A nemzet életében ugyanígy áll a helyzet: ha állandóan felidézünk a száz évvel ezelőtti történeteket, ha jelen idejű problémává tesszük, akkor az új, felnövekvő nemzedékekre terheljük a megváltoztathatatlan múltat. A problémahalmaz, amellyel már az akkor élők sem tudtak megbirkózni, súlyos tehertételként nehezedik rá a magyar XXI. századra. Megbénítja a magyar önszerveződést határon innen és túl, elodázza a korszerű gondolatok cselekvésre váltását.

Lélektani alapvetés az is, hogy a lezárni-továbblépni kettősség csak akkor ér valamit, ha újabb feladatok, kihívások érkeznek az életünkbe. Nos, tennivaló éppen akad bőséggel. Jelen idejű magyarnak lenni, egyúttal a jövőbe tekinteni – csak a legkiválóbbak adottsága. Mégis muszáj *Széchenyi Istvánhoz*, *Bethlen Istvánhoz*, *Orbán Viktorhoz* hasonlóan a létező mezőben mozogni, a valóságos feladatokra, a cselekvésre összpontosítani az önsorsrontó tépelődés helyett. És ez még akkor is így van, ha az össznépi depressziót mi sokszor túrlmetszett magyar örökségnek érezzük: valójában ki kell lépnünk a nemzet nagy klinikájából a napfényre, új példákat, új modelleket kell keresnünk, ha meg akarjuk érteni a korunkat, amelyben élünk, amelyben működünk.

Ennyi volna hát a teendő Trianon ellen. Magyarságunk nem csorbul, nem siklik ki, mindössze dersebb,

bizakodóbb és bátrabb lesz a szükséges korrekció után. Ennyit igazán megtehetünk az újabb száz esztendő reményében.

Szentesi Zöldi László - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
